

Al Vént ad Tramuntana e al Sól

I s lidgava un dì al Vént e al Sól, parché ognùn l éra cunvìnt d èsar più fòrt ad cl àltar, quand, int al mèz dla discusiòn, i véd un viandànt ch'al vién innànz pian pian, invujà int al só mantèl. L è alóra ch'i scumét che chi di dù fus astà bón ad cavàr cal mantèl al sarév stà al più fòrt.

Al Vént ad Tramuntana al cumincia par prim, e al supia tanta fòrt, ma tanta fòrt che al viandànt al s tién stric con tut dó l man al mantèl, e più al Vént al supiava più lù al s stricava, tant che, ala fin, al Vént al l'à tòlta pèrsa. Alóra, al Sól al cumparìs in zìel e coi só raz, a póc a póc, l à scaldà al viandànt, che al só tepór al s è cavà l mantèl. E fù acsì che al Vént l è stà custrét a pigàr la tèsta: al Sól l éra più fòrt ad lù.